

Matthew Costello
Neil Richards

CHERRINGHAM
MÕISTATUS

Mõrv
kuuvalgel

 KRIMIRAAMAT
EESTI RAAMAT

Originaal:

Matt Costello/Neil Richards

Cherringham Mysteries, Murder by Moonlight

Bastei Entertainment is an imprint of Bastei Lübbe AG

Toimetanud Mall Põldmäe

Kaane kujundanud Jeannine Schmelzer

Kaanafotod: Shutterstock

Cherringham Mysteries, Mystery at the Manor: © 2014 by Bastei Lübbe AG, Cologne

© Cover design: Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG

Autoriõigus tõlkele: Leena Suits ja OÜ Eesti Raamat, 2024

Kõik õigused kaitstud.

ISBN 978-9916-12-808-4

ISBN 978-9916-12-809-1 (epub)

www.eestiraamat.ee

[www.facebook.com/Eesti Raamat](https://www.facebook.com/EestiRaamat)

Trükitud Euroopa Liidus

Autoritest

Matthew Costello (tegutseb USAs) on kirjutanud mitu menukat romaani, nende seas on „Vacation“ (2011), „Home“ (2014), eesti keeles ilmunud „Tundmatu“ (2004) ja „Beneath Still Waters“ (1989), millest on Lionsgate vändanud kinofilmi. Ta on stsenaariume kirjutanud The Disney Channelile, BBC-le, SyFyle ja tosinatele menukatele videomängudele, näiteks „The 7th Guest“, „Doom 3“, „Rage“ ja „Pirates of the Caribbean“.

Neil Richards on töötanud tele- ja filmiproductsendi ning -stsenaristina koostöös BBC, Disney ja Kanal Neljaga ning teeninud arvukalt Bafta nominatsioone. Lisaks on ta kirjutanud stsenaariumi ja süžee enam kui 20 videomängule, näiteks „Da Vinci Code“ ja „Starship Titanic“, ning teinud koostööd Douglas Adamsiga. Praegu tegutseb ta mitmel pool üle maailma digitaalse jutustamise konsultandina.

Tema kirjutamiskoostöö New Yorgis elava Matt Costelloga algas 1990. aastate lõpus ja nad on kahasse kirjutanud hulga telestsenaariume. „Cherringham“ on nende esimene ühine kriminaalromaanide sari.

Peategelased

Jack Brennan on endine New Yorgi politsei mõrvärühma uurija, kes kaotas aasta eest naise. Pensionile jäänud, soovib ta vaid rahu ja vaikust. Just seda loodab ta leida Ühendkuningriigi vaiksest Cherringhami linnakesest. Ta elab jõelaeval ja naudib üksindust. Aga peagi avastab ta, et tema elust on midagi puudu: väljakutse, mida pakub mõrvajuhtumite lahendamine. Üllataval kombel saab Cherringham teda selle juures aidata.

Sarah Edwards on veebidisainer, kes elas abikaasa ja kahe lapsega Londonis. Kaks aastat tagasi laskis mees koos oma seksika ameeriklannast ülemusega jalga ja Sarah' maailm kukkus kokku. Ta kolis lastega tagasi kodulinna, rahulikku Cherringhami. Aga väikelinna atmosfäär mõjub talle taas väga rusuvalt: seal ei juhtu kunagi midagi. Vähemasti arvab ta nõnda, kuni tema ellu ilmub Jack, kes muudab kõike, iseasi, kas paremaks või halvemaks ...

1. Proov

Kirsty Kimball oli sunnitud endalt küsima: *kas oli ikka tark mõte Rotary klubiga liituda?*

Üks ustava rotariaani kohustusi oli viibida siin selles külamaja ärklikorruse tuuletõmbeses ruumis ja teha proovi peatseks pühadeaja suursündmuseks ning just seetõttu seisis Kirsty siin laulusõnu pörnitsedes, kuigi soovis olla kodus.

See suur sündmus – „Cherringhami jõulutuled“ – oli organisatsiooni juhtivate kauaaegsete rotariaanide sõnutsi peoõhtu, millest pidi sündima kasu kohalikele firmadele ja ühtlasi pidi olema külaelanikel hea näha kõiki kohalikke poodnikke ja spetsialiste õlg õla kõrval seismas ja klassikalisi jõululaule üürgamas.

Mul on oma õhtutega targematki peale hakata, mõtles Kirsty, pidades seal seismist peaaegu talumatuks.

„Preili Kimball, olge nii hea ja tõstke pilk minule. See ei sobi mitte, kui inimesed laulavad oma lauluramatule.“

Kirsty polnud kindel, kas *Kõikvõimas* ehk Roger Reed – tema päevatöö oli juhatada Greenwoodi komertspanka – on just parim inimene seda kõike eest vedama.

Ta noogutas ja naeratas mehele, tundes suurt meelehärmi, ning hoidis pilgu kuulekalt Reedil, sellal kui

too vehkis kätega, nagu oleks ta olnud Miki-Hiir, kes juhatab luudade armeed.

Jah, mõtles ta. Ehk on tõesti aeg sellest organisatsioonist välja astuda ja saada taas tagasi oma neljapäeva-õhtud...

Kuigi sel raskel ajal oleks ta pidanud tegema kõik selleks, et oma väikest meenepoodi, The Knick Knacki, vee peal hoida ning ei võinud iial teada, kuidas säärane tegevus kasuks võis tulla. Teised liikmed ei väsinud talle iial meelde tuletamast, et rotariaanidel on vaikiv kokkulepe suunata ostuhuvilisi inimesi *alati* teiste liikmete juurde.

Käsi peseb kätt – nii seda ju nimetati?

Igal juhul oli see eesmärk ... lisaks sellele, et nad korraldasid paar heategevusüritust ja suure jõulukontserdi külaväljakul.

Ta värises ja silmitses teisi lauljaid enda ümber. Kõigil oli seljas talvemantel. Enamikul peas müts. Keegi polnud iseäranis rõõmsa moega. Raamatukogu kohal asuva masendava pruuni põrandaga ruumi seinetel olid vanad malmradiaatorid, kuid külamaja nõukogu oli otsustanud, et sooja tohib sisse lülitada alles siis, kui temperatuur ähvardab langeda alla nulli.

Kirsty mõtles oma hubasele väiksele majakesele, rõõmsalt hõõguvale kaminale, õhtusöögile multikeedupotis ...

Siis kuulis ta, kuidas keegi bassirühmas rõhatas, püüdes tabada laulu „We Three Kings“ esimest nooti.

Jeesus...

Kummis rinnaga Pete Bull, firma Bull Plumbing omanik, seisis imala olekuga Simon Rochesteri, mingisuguse finantsfirma tegevjuhi kõrval.

Mida see mees üldse tegi? Kirsty ei olnud sellest iial päriselt aru saanud. Tema arvates oli alati väga kummaline, kui keegi rääkis oma elukutsest ja pärast polnud tal ikkagi õrna aimu, mida see endast kujutas.

Rochester oli talle öelnud, et tunneb „sundust“ sel kohalikul ettevõtmisel esineda. Vastasel korral poleks Kirsty mõistnud, miks oli mees valmis seisma Pete Bulli kõrval, nagu oleksid nad päriselt sõbrad, kes rasisivad üheskoos Cherringhami ärikaevikutes.

Kirsty oleks nagu tundnud endal mehe silmi ja pööras pea kiiresti ette just sel hetkel, kui kullipilguga Roger Reed valmistus tema poole saatma järjekordset hävitavat pilku.

Kirsty naeratas lauldes, öeldes sellega justkui: *näe, ma ju vaatan sind!* Roger näis talle vastu naeratavat. Aga siis taipas Kirsty, et naeratus oli mõeldud samuti sopranit laulvale Emma Hillocile, kes seisis tema kõrval ja laulis tavapärasel moel veerandtooni võrra madalamalt kui ülejäänud koor. Veel üks põhjus mõelda järele selle üle, kas ta ikka kuulub sinna ...

Igatahes oli neil laulda veel paar jõululaulu ja siis saavad nad viimaks ometi õhtule.

Ja see mõte tõi Kirsty näole siira naeratuse.

Kirsty oli läinud oma mantli ja koti järele ruumi tagaosas asuvasse väiksesse, koitõrjevahendi ja vana maja

kuivanud puidu järele lehkavasse garderoobi, kus pärast proovi oma asju üles leida oli nagu peitusemäng.

Kui ta ümber pööras, olles valmis lahkuma, seisis ta silmitsi koori pianisti Martha Bernardiga.

Martha oli küll igapäevatöölt pensionile jäänud, kuid Rotary klubis endiselt aktiivne ning hoolitses alati selle eest, et igas proovis oleks snäkke: täna õhtul tähendas see mitmesuguseid küpsiseid, kooke ja tavapäraselt lahjat teed, ning Kirsty lootis märkamatu minema hiilida.

„Juba jooksed, Kirsty?“

Kirsty sundis end naeratama.

„Ei, Martha. Valmistun lihtsalt koju jalutama. Ägan praegu töökoorma all. Jõulutellimused, tead küll ...“

See polnud tõi ja Kirstyl oli tunne, et Martha sai sellest aru.

„Oh teid, noori ärinaisi! Aina sagite ringi. Minu ajal oli maailm hoopis teistsugune. Tead ju isegi.“

Martha seisis jalutuskepile toetudes. Teises käes hoidis ta taldrikut, millel oli suur kuhi küpsiseid, justkui võinuks see Kirsty paigale naelutada ja takistada teda minema kiirustamast.

„Kas saan sind ahvatleda? Mul on su lemmikud. Kaera-rosinaküpsised.“

Kirsty vaatas taldrikut, šokolaaditükkidega küpsised külge külje kõrval nendega, mis näisid olevat maitsvad, krõbedad kaera-rosinaküpsised. Kodutehtud suhkruküpsised olid lükatud taldrikuservale, nagu poleks neist olnud konkurenti. Martha näis teda pilguga puurivat.

„Miks ka mitte,“ ütles Kirsty üht kaera-rosinaküpsist võttes.

Ja kuna Martha valmistas sündmuste tarvis snäkke alati suure hoolega, teadis Kirsty, et ei pea esitama tava-pärast küsimust, mis kuulus tema elu juurde, midagi, mida ta jälgis alati, olenemata sellest, mida ta sõi või kus viibis.

Sest Martha oli andnud kõigile küpsetajatele kätte hoolikad juhised ja Kirsty sai olla täiesti kindel, et maiusekuhjas pole ainsatki maapähklit.

Ta pistis kiiresti nahka ühe kaera-rosinaküpsise ja seejärel teise.

Martha naeratas ja näis tundvat Kirsty vastu ise-äraniis suurt huvi.

Kas seepärast, et olen iseseisev naine? mõtles Kirsty.

See oli tõsi, aga samas polnud ka.

„Oh, võta nüüd ometi veel paar tükki koduteele kaasa,“ pakkus Martha, taldrik endiselt välja sirutatud nagu mõni iidne ohvriand.

„Võtaksin meeleldi, kuid ei taha söögiisu rikkuda.“
Küpsistest oli raske ära öelda, sest need olid tõesti maitavad.

Ta vaatas üle Martha õla. Enamik rotariaane jõi teed, puhus juttu, nautis seda veidrat eri ühiskonna-klasside, erialade ja huvide segaputru. Tema hea sõb-ranna Beth seisis seltskonna keskel, naeris ja tundis end Emma abikaasa Thomase seltsis mugavalt.

Kirsty tabas Bethi pilgu ja andis märku, et on aeg lahkuda, ning Beth naeratas ja noogutas talle vastu.

Hetkeks tabas Kirsty end mõttelt ... *vahest polegi see nii halb organisatsioon.*

Nendele, kellele seda sorti asjad meeldivad.

Vahest võiksid nad Bethiga järgmisel nädalal tenorirühmaga liituda – nii naljaviluks ...

Ta teadis, et Martha vaatab teda endiselt, ja pööras talle rõõmsa pilgu.

„Ja nüüd pean ma tõesti lippama!“

Kirsty pööras end naeratades topeltuste poole, mille tagant viis kriuksuv puutrepp alla eeskotta ja sealt õhtuse külma õhu kätte.

2. Kuuvalge tee

Kirsty tõstis pilgu.

Täiskuu rippus pea kohal, hiiglaslik prožektor, mis sãras veatul kombel õlalt alla, pannes tema majakeseni viiva puudest ääristatud raja helendama.

See jalutuskãik meeldis talle, olgu siis esimeses hommikuvalguses või nõud, kui kõik oli nii vaikne, isegi pisut kõhe, sest kuivanud lehed krabisesid tema jalgade all ja Cherringhami tulede soe valgus hajus tema selja taga.

Ja ta tahtis juba koju jõuda.

Tal polnud plaanis midagi erilist peale õhtusõõgi ja õhe telefonikõne.

Aga ainuõksi see kõne – istuda diivanil kerra tõmbunult, lihtsalt rãákida, plaanida, *kavandada* – tekitas temas elevust.

Kui ta jõudis kohta, kus puuderivi mõlemal pool teed katkes, nãgi ta madalaid mãgesid, kaugusest paistvaid East Charltoni tulesid, õhmaseid autotulesid, mis looklesid lãbi hekkide ja kitsaste teede labõrindi, tultes korraks nãhtavale ja kadudes taas.

Ja õldsegi oli vãljas lãinud kõlmaks!

Ta oli tõmmanud salli tihedamalt õmber kaela ja nõõpinud villase Barbouri mantli kurguni kinni. Tal polnud kindaid – õhtãkki taipas Kirsty, et kães on aeg, kui need tuleb hoida enda ligi.

Ta jõudis kohta, kus rada tegi järsu kurvi ja tõusis siis üles tema maja juurde, mis oli üks mitmest lähetikku asuvast majast.

Ta ruttas nüüd, püüdes tulutult külmast võitu saada. Linn ja majakesed olid temast nüüd võrdsel kaugusel ja mõte, et ta jõuab koju, tekitas temas väikest elevust.

Siis tundis ta midagi muud.

Väikest surinat.

See haaras tema huuli, justkui oleks imetilluke elektrilöök tabanud teda huulte ümbrusse, esimene hoiatus.

Ja ta tundis selle ära.

Kirsty ei seisatanud, pigem lisas sammu. Aga see surin ütles, et midagi on juhtumas.

Tal on reaktsioon.

Ta tõmbas instinkti ajal keelega üle huulte, justkui oleks ta võinud seal midagi tunda, sellal kui tema huuled paiste läksid.

Aga muidugi polnud seal midagi.

Ja selle surina järel saabus tuimus, nagu polekski need olnud tema huuled.

Aga see polnud veel kõige hullem.

Kirsty teadis seda.

Ta ootas paar sekundit reaktsiooni, mille teadis olevat järgmise. Seesama tunne keelel, seesama surin, justkui oleks elekter levinud, ja keeleots, millega ta oli püüdnud tuvastada, mis tema suu tuimaks tegi, hakkas nüüd samuti tundetuks muutuma.

Tuimaks ja läks ometi samal ajal ... paiste.

„Jumal,“ ütles ta. Huuled ja keel polnud veel nii paistes, et see sõna oleks kõlanud lurinal või summutatult.

Aga see pidi kahtlemata juhtuma.

Kuidas? mõtles ta sedamaid. Kuidas saab see juhtuda?

Ta oli kogu aeg ettevaatlik. Alati väga ettevaatlik ...

Kirsty jäi nüüd seisma. Ta pidi seisatama, sest avas kuu eredas valguses käekoti ja otsis sealt asja, mille teadis seal olevat.

Ta ei lahkunud iial sellela, ta ei saanud seda teha – see oli tal alati kotis.

EpiPen.

Ta pidi lükkama kõrvale rahakoti, autovõtmed, salajase sigaretipaki – nendeks eralisteks puhkudeks, kui magus suits võis maitsta iseäranis hästi –, ja hoidis kotti ühes käes nii, et see vajus lahti nagu ammuli suu. Teise käega kaevas, kraapis ja sobras ta kotis.

Kirsty ei tundnud oma punduvat keelt, kuid tundis suulae vastas survet, kui keel paisus.

See oli palju suurem, kui üks keel pidanuks olema. Kirsty huuled kadusid, neis polnud enam mingit tunnet.

See oli hullumeelne. Ta kandis kotis alati kaht süs-talt; mõlemad polnud ju saanud ometi haihtuda?

Ta ütles sõnad „Kus kur...“

Aga see kõlas nagu arusaamatu pomin.

Siis valdas teda tohutu kergendus, kui ta tundis sõrmede all paksu EpiPeni.

See oli tal olemas.

Ta tõmbas süstla välja ja lasi kotil maha langeda.

Kirsty võttis vilunud liigutusega rahulikult ja väga ettevaatlikult pakendil korgi pealt ja tõmbas süstla plasttopsisist välja.

Ta laskis topsil maha kukkuda ja surus süstla reie keskele. See, et ta kandis teksasid, ei lugenud, sest nõel läheb sellest läbi, otse lihasesse.

Ja hetke pärast tuhiseb epinefriini tema kehasse. Paistetud peatub imetabasel kombel ja keel muutub taas normaalseks, just nagu tühjenev õhupall.

Ja kui ta jõuab oma ukсени, poleks nagu midagi juhtunudki.

Kirsty tegi nii, nagu teda oli juhendatud, nagu ta oli teinud anafülaktilise šoki varaste ilmingute tõttu varem kaks korda.

Pen-süstla must ots vastu reit. Ülemine ots kõvasti peos.

Siis üks kiire liigutus, tugev surve ja nõel vupsab sisse, andes talle elupäästvat ravimit.

Ta surus kõvasti vastu jalga.

Ainult et ...

Ainult et ...

(Ja nüüd oli ta segaduses, sest surus ikka ja jälle ...)

Nõel ei tulnud välja.

Tema rusikas liikus üles-alla, aga süstalt ei liikunud.

See sai juhtuda ainult juhul, kui süstalt oli kasutatud.

Kirsty ajas end püsti küürakil asendist, mille oli süstimiseks võtnud.

Võimatu, mõtles ta, sest kõik tema EpiPenid olid uued, alles paar kuud tagasi välja kirjutatud. Ja ta polnud neid kunagi kasutanud!

Aga ometi oli see siin täiesti tühi.

Tema keel oli suus nagu tükk saapanahka, paistes ja paisumas, nagu oleks see tahtnud täita kogu suuõõne.

Ta tundis paistetuse esimest kihelust kõris ja tal oli peas vaid üks mõte: *Ma pean saama uue süstla – varu pole –, pean jõudma kohe koju ...*

Kirsty hakkas mööda teed kodu poole jooksma. Aga paistes keel ei lasknud tal hingata sisse piisavalt õhku, et seda sööstu toetada, ja hingetõmmetes oli kuulda käredate heli, kui miski ummistas tema hingetoru.

Majade valgus – tema maja oli lähim – näis olevat ikka veel väga kaugel.

Ja nüüd läks rada ülesmäge ning joosta tundus veel iseäranis võimatu.

Ta püüdis hetkeks õhku ahmida ja tal oli tunne, nagu oleks ta päriselt keele alla neelanud, kuid turses lihas liikus pisut, tehes hingetoru ette pisut ruumi ja lastes sisse veidi õhku.

Kuuvalgus jättis nüüd mulje, et lehed, puud, kuivanud põõsad – need kõik olid valmis vajuma talveunne – olid kaetud sädelevate kalliskividega; see hullumeelne nägemus ütles talle, et ta ei saa piisavalt õhku.

Tema lõug avanes ja sulgus, justkui oleks sellest olnud abi.

Ta oli ihuüksi. Hämar tee, kuu, vaikne mets.

Ja viimaks, nagu punn, mis leiab koha äravoolutoru ees, sulges tema keel viimaks hingetoru täielikult ja ta peatus.

Kirsty käsi tõusis instinktiivselt kõri juurde. Tege-likult ta lausa pigistas seda.

Aga õhku ei tulnud. Pärast paari tulutut katset ähkida ja ahmida ja õhku kopsudesse sundida, muutusid sädelevad tuled tema ümber silmipimestavaks ja ta vajus põlvili.

Korruga oli tunne, nagu oleks keegi vajutanud lülitit: kõik tuled muutusid tuhmiks, mustaks, kui ta kukkus näoli külmale kõvale mullapinnale.

Ja teerada oli vaikne kui haud.

3. Kolm nädalat hiljem

Koputus, ja Jack ootas Sarah' maja ukse taga, hingehüst paiskumas pilvi jahedasse õhtusesse õhku.

Ta mõtles varasematele, kaugetele aastatele sel erilisel päeval – kõik mälestused tulvasid tagasi. Katherine'i surmast saati olid nad tütar Emilyga alati tänapuha ajal kokku saanud. Aga sel aastal oli tütar teatanud, et nad peavad Skype'iga läbi ajama, sest tal on San Fransisco keskhaiglas tihe graafik ...

Siin Cherringhami külas oli mõistagi lihtsalt üks tavaline neljapäev.

Uks avanes ja seal seisis Chloe, jalas teksad, seljas mitmevärviline kõrge kaelusega kampsun ja näol lai naeratus.

Sinised silmad – need andsid ta ära.

„No terekest,“ ütles Jack.

„Hei!“ vastas Chloe. „Me kõik ootame sind.“

See kõlas nagu sünnipäevapidu, mõtles Jack.

Ta pidi lihtsalt õhtusöögile tulema. Tooma kaasa pudeli veini. Õppima Sarah' lapsi veidi lähemalt tundma ...

Chloe tõmbas ukse lahti ja Jack astus sisse ning lõhnad rabasid teda sedamaid.

Teise riigi, teise maailma lõhnad.

Kui ta astus väiksesse söögituppa, nägi ta kohe, kust need hõrgutavad lõhnad tulevad.

Laual oli hiiglasuur kalkun. Selle ümber olid satelliitidena asetatud taldrikud kalkunitäidise, makaronide ja juustu, roheliste ubade ja kandikuga, mille oli ...

„Maisileib?“ küsis ta Sarah’lt, kes seisis laua otsa juures ja säras, nagu oleks ta mustkunstnik, kes on just saanud hakkama võimatuna näiva trikiga.

„Su silmad ei peta sind,“ vastas ta.

„Tõesti? Ma olen siin igast poest maisileiva jahusegu otsinud, kuid tulutult.“

„See polnud jahusegu,“ sõnas Daniel tooli taga elvusest kekseldes. „Ema kasutas ehtsat retsepti ja mina aitasin teda.“

Jack raputas pead, tundes end korruga näljasena ja olles samal ajal sellest žestist liigutatud.

Tänupüha Cherringhamis!

Ta tõmbas endale tooli ja istus, naeratades Sarah’le, seejärel Danielile ja Chloele ...

Siis ütles ta: „Noh, mida me siis ootame?“

Jack hoidis käes pooleldi söödud maisileivaviilu.

Nagu last söödaks, mõtles Sarah. Tema ameeriklastest sõbra isu oli sama hea kui Danielil: järjekordne põhjatu magu.

„See on vist küll parim maisileib, mida ma eales söönud olen. Ja kalkun! Fantastiline. Aga ma pean õgimise lõpetama.“

Sarah võttis lonksu Jacki toodud punast veini. See tänupühaüllatus oli läinud täie ette, olgugi et köök nägi välja nii, nagu oleks seal plahvatanud pomm.

„Toidupoest sa seda küll ei saanud,“ ütles ta mehe poole klaasi tõstes.

„Sul on õigus,“ vastas Jack. „See on üks mu erilisi veine. Hoian neid varuks.“

„Sa võid iga päev õhtusöögile tulla.“

„Vahva! Kas tuleksite tõesti iga päev, härra Brennan?“ küsis Daniel.

Sarah vaatas, kuidas Jack tema poja poole pöördus. Mees oli lastega hea, haaras nad vestlusse, hoolitses, et nad oleksid kaasatud. Ja neil oli väga palju küsimusi ... Ameerika laste ja nende riietumisstiili kohta: kas kõik on nii, nagu televiisoris näidatakse? Mis sporti neile teha meeldib?

Ja New Yorgi kohta! See oli linn, mida mõlemad lapsed lähiajal *väga* külastada tahtsid.

„Suurepärane linn,“ vastas Jack lihtsalt. „See meeldiks teile mõlemale.“ Siis noogutas ta Sarah’le. „Ja teie emale ka.“

„Härra Brennan ...“

„Jah, Daniel?“ küsis Jack nüüd ja nõjatus tooli seljatoele.

„Kas te olete iial ... ma mõtlen, kas siis, kui olite politseiuurija, olete te kunagi nabinud kinni sarimõrvari?“

„Daniel,“ manitses Sarah. „Ma arvan ...“

Aga selle peale oli Jack naerma hakanud. „Nabinud kinni ... sarimõrvari? Ei saa öelda, et oleksin teinud just seda, aga ma aitasin kord FBI meeskonda. Kas tead, mis on FBI?“

„Jah, muidugi, kõik teavad, mis on FBI.“

Sarah märkas Jacki lõbustatud pilku ja kahtlustas, et nad mõtlevad ühest ja samast asjast, sellest, kui kaugele ulatus Ameerika kultuuri haare.

„Ma aitasin neil küsitleda ja kuriteopaika uurida.“

„Ja kas nad said kurjategija kätte?“

„Oh jaa. Nad panid ta igaveseks ajaks kinni.“

Siis sekkus Chloe: „Aga te olete kindlasti saanud kätte suure hulga tavalisi mõrvareid?“

Jack pöördus Chloe poole. Sarah muretses juba, et see näeb välja nagu kooliprojekt või intervjuu.

Aga Jack vastas küsimusele tõsise noogutusega: „Vähem, kui sa võiksid arvata, Chloe. New York on tänapäeval üsna turvaline linn.“

Oli aeg taldrikud kokku korjata ja tulla välja viimase üllatusega.

Sarah oli tänapühakombeid põhjalikult uurinud.

„Kohvi, teed?“

„Noh, kuna ma olen Inglismaal, siis on sobilik paluda teed, eks ole?“

Ja Sarah läks kööki, et kann tulele panna.

Tee laual, tõi Sarah välja viimase üllatuse.

„Kõrvitsakook,“ ütles ta.

Ta polnud iial olnud suur kokkaja, see ei pakkunud talle mingit rõõmu. Talle läks korda vaid see, et toit oleks lihtne ja tervislik, aga täna oli olnud lugu teisiti. Ta oli nautinud seda, et saab valmistada toitu mehele, kellest oli saanud talle nii hea sõber.

„Ma teadsin, et tundsin kõrvitsakoogi lõhna!“ ütles Jack.

Daniel tuli Sarah' järel. „Ja vanillijäätis.“

Hetkeks arvas Sarah, et ta nägi varju üle Jacki näo libisemas ja kurvastas: see pidanuks olema lõbus – korraldada klassikaline Ameerika pühadesöömaaeg.

Aga see tuletas kahtlemata Jackile meelde paljusid tänupühi, alates ajast, kui ta oli olnud alles poisike, seejärel abikaasa ja hiljem isa.

Mehe pilk näis muutuvat kaugeks.

Chloe kõhatas Sarah' kõrval, see oli kähe ja kriipiv kõhatatus.

„Kas kõik on hästi, kullake?“ küsis Sarah, asetades käe tütre õlale.

Chloe neelatas, tema silmad valgusid pisaraid täis ja ta sosistas:

„Kõik on hästi ema, ära paanitse.“

„Sarah, sa oled ennast ületanud,“ sõnas Jack valjult ja selgelt, et soovimatut tähelepanu Chloelt ära tõmata. Ta vaikis hetke. „See on olnud suurepärase.“

Ja siis hakkasid nad üheskoos kooki sööma.

Lapsed olid aidanud laua ära koristada ja alustanud siis häälekat taldrikute kraapimise ja nende nõudepesumasinasse toppimise aktsiooni. Aeg-ajalt kuulis Sarah Chloet kõhimas, kui nad Danieliga naljatasid.

„Aastaaeg on ju selline, ehh?“ küsis Jack.

„Ta on väiksest peale pidevalt kõhas ja viirushaigustes,“ vastas Sarah.

Sarah oli läinud Jacki lauaotsa juurde, kummaski käes teine tassitais teed.

„Imeline tänapäeva,“ ütles Jack. „Üks paremaid.“
Sarah naeratas. „Ema ja isa tahtsid tulla, aga neil on küla kunstiklubi kohtumine.“

„Toitu jäi piisavalt neilegi.“

Naine tajus, et Jack ootab. Kõõgist kostvat kolinat saatsid Danieli ja Chloe hääled, kui nad püüdsid suure koristustöö juhtimist üksteiselt üle võtta.

„Mu ema tahtis, et ma sinult midagi küsiks.“

Jack võttis uue lonksu ja noogutas: „Mis see on?“

„Nad kuuluvad isaga mõlemad Rotary klubisse ja – vaata – igal aastal korraldab Rotary klubi erilise õhtu, kui kõik Cherringhami jõulutuled põlema süüdatakse. Poeakendel, suurel puul, väljaku lambipostidel.“

„Kena.“

„Ja mõned neist laulavad,“ ütles Sarah naeratades. „Või vähemasi püüavad laulda. Jõululaule. „Holly and the Ivy“ ja sedasorti laulud.“

„Ma lähen kuulama.“

Veel üks kohmetu hetk.

„Eelmisel kuul jäid nad ilma ühest lauljast, anafülaktiline šokk. Võib-olla sa ...“

„Jah, lugesin selle kohta. Tema EpiPen oli tühi. Kurb lugu.“

„Paar inimest lahkus koorist ka.“

„Mõistetav.“

„Ja lisaks ... üks nende tugev hääl, keegi, kes oskab päriselt ka laulda ... noh, ta ostis koos partneriga Costa Bravale puhkemaja. Läks talveks sinna.“

Jack noogutas. Kas mees taipas, kuhu ta tüürib?

„Ema ja isa lõövad tavaliselt kooris kaasa, aga sel talvel on nad lihtsalt liiga hõivatud. Igatahes, inimesi napib ja ema teab, et sul on lauluhäält ...“

„Ma ei nimetaks seda just nii.“

„Ta mõtles ...“

Ja Jacki nägu lõi särama. „Kas ma läheksin ja laulaksin koos ustavate rotariaanidega nende korraldatud õhtul jõululaule?“

„Just nii.“

Sarah mõtles juba mitmendat korda sellele, kui väga see mees, karm New Yorgi politseinik, kes, nagu välja tuli, polnudki nii karm, talle meeldib.

„Noh ...“ Jack sügas lõuga. „Mul pole suurt midagi teha ja viimasel ajal pole toime pandud ka kuritegusid, mida uurida.“

Kas Jack oli pettunud? Kas talle tõesti meeldis temaga koos amatöördetektivi mängida?

Siis vaatas mees talle otse silma.

„Kuni nad teada saavad, et ma *ei oska* tegelikult laulda ...“

„Suurepärane!“ hüüatas Sarah ja kallistas teda kiiresti. „Täna sind. Ema rõõmustab. Ja Rotary klubi on sulle kindlasti ...“

„Huvitav?“

„Täpselt.“

„Järgmine proov on laupäeva hommikul. Külamaja teisel korrusel. Kell kümme.“

„Ma lähen kohale.“

„Ema!“ hüüdis Chloe köögist. „Daniel teeb valesti.“

„Ma lähen parem sõjatandrile.“ Sarah tõusis. „Enne kui Chloe endast välja läheb ...“

„Nooremad vennad võivad olla tüütused,“ sõnas Jack. „Ma peaksin teadma, olin ise väikevend. Kas vajad abi?“

Sarah tahtis mehele meelde tuletada, et too on külaline, kuid noogutas. Vahest käis ka koristamine traditsioonide alla.

„Muidugi. Koos on julgem!“

Ja ta läks Jacki ees kööki, et vaadata, kui hull segadus neid ees ootab.